

KARIN TIDBECKOVÁ

SOBÍ HORA

„Nic podobného, jako je *Sobí hora*, jsem zatím nečetla. Obrazotvornost Karin Tidbeckové je zřetelně severská, ale jinak obtížně zařaditelná. Její povídky jsou skvělé.“

— Ursula K. Le Guinová

≡ KNIHA ZLIN

KARIN TIDBECKOVÁ

SOBÍ HORA

KARIN TIDBECKOVÁ

SOBÍ
HORA

V překladu Lukáše Nováka

≡ KNIHA ZLIN

Beatrice

Lékař Franz Hiller se zamiloval do vzducholodě. Zavítal na veletrh v Berlíně, aby si prohlédl vystavené zázraky moderní doby: automobily, vrtulová letadla, roboty, mechanické kalkulátory a další věci, které měly provázet lidstvo na cestě do budoucnosti.

Vzducholod' byla ukotvená uprostřed expozice letectví. Podle malé cedulky u hrazení se jmenovala Beatrice.

Na rozdíl od velkých komerčních vzducholodí je Beatrice navržena maximálně pro dva pasažéry. Je tedy výbornou volbou pro ty, kdo žijí daleko od veřejných kotevních stožárů nebo se nechtějí ve vzducholodi mačkat s cizími lidmi. Výroba tohoto modelu započne brzy. Společnost Lefleur et Fils již přijímá objednávky!

Franz se až do té doby o vzducholodě vůbec nezajímal. Nikdy žádnou zblízka ani neviděl, natož aby v ní letěl. Stejně tak se Franz nezajímal o záležitosti lásky. Ve třiceti byl stále svobodný; vyhlídky na ženitbu neměl špatné, jevil však okázalý nezájem o všechny potenciální nevěsty, které mu rodiče

představovali. Jeho matka byla stále neodbytnější a bylo jasné, že Franz se bude muset dříve či později rozhodnout. Pak se však ocitl tady, v Berlíně, a spatřil tuto vzducholod': Beatrice, jejíž jméno znělo jako zvon.

Franz z ní nemohl spustit oči. Její trup byl svůdně protáhlý, matový potah těsně obepínal něžně zaoblenou kostru, jako kůže. Malou gondolu z tmavého dřeva (*ušlechtilý mahagon!*) zdobily mosazné doplňky (*vše ručně tepané!*), okna ze silného skla byla v rozích zakulacená. Plyšová sedadla uvnitř gondoly se pyšnila výšivkami ve tvaru francouzských lilií, před nimi se blýskal elegantní ovládací panel. Beatrice byla dokonalá. Pomalu se pohupovala nahoru a dolů, jako spící velryba. Jenže nespala, byla naprosto bdělá. Franz cítil, že ho zaregistrovala, vnímal sálání jejího nevidoucího pohledu.

Druhého dne se vrátil a pak dalšího dne zase, chtěl jen znovu vidět Beatrici a ucítit na sobě žár její soustředěné pozornosti. Dotknout se jeden druhého nesměli; jednou se pokusil vstoupit za hrazení, ale byl příkře napomenut hlídačem. Franz z Beatrice cítil stejnou touhu, která naplňovala i jeho, touhu po fyzickém kontaktu.

Vyhledal zástupce společnosti Lefleur et Fils, pana Lefleura mladšího: hubeného mužíka se skvrnami od oleje na rukou, který se v obleku zjevně cítil nesvůj. Franz mu nabídl, že Beatrici na místě koupí; okamžitě vypíše šek nebo zaplatí hotově, pokud je to třeba. Vyloučeno, odpověděl Lefleur mladší. Ta vzducholod' je prototyp. Za žádnou cenu? Za žádnou cenu. Jak by mohli bez prototypu zahájit výrobu? Monsieur Hiller si u nich samozřejmě může objednat vzducholod', ale ne tuhle.

Franz se neodvážil vyložit mu důvody, proč tak zoufale potřebuje právě tento prototyp. Vzal si katalog, který mu Lefleur nabídl, a vrátil se domů. Myslel na Beatrici a prstem se něžně dotýkal její fotografie v katalogu. Ta její hladká kůže, ta

její rozkošná gondola. Jak toužil po tom, aby do té gondoly vklouzl.

Za dva týdny veletrh skončil. Beatrici odvezli domů, do továrny Lefleur et Fils v Paříži. Franz snil o tom, jak se tam vydá, v noci se do továrny vloupá a ukradne ji; nebo jak předloží majitelům svou žádost a oni budou jeho příběhem natolik dojeti, že se Beatrice dobrovolně vzdají. Nic z toho však Franz neudělal. Místo toho se k velkému zděšení rodičů odstěhoval z domova a odjel do Berlína, kde si našel nové zaměstnání a pronajal si sklad v ulici Stahlwerkstraße. Pak odeslal objednávku.

Dva měsíce nato dorazil ke skladu na Stahlwerkstraße náklad. Čtyři urostlí chlapi, kteří nerozuměli ani slovo německy, vyložili čtyři ohromné bedny a začali vybalovat rozličné součásti malé vzducholodě. Když odjeli, ve skladu kotvila dokonalá kopie Beatrice.

Když Franz ve skladu osaměl a prohlížel si svou vzducholod, okamžitě to vycítil. Tahle nová Beatrice o něj nejevila zájem. Bez špetky vřelosti se mlčky vznášela ve vzduchu. Franz pomalu kráčel podél ní. Rukou pohladil její kůži. Byla chladná. Prsty přešel po leštěném mahagonu její gondoly, vdechl aroma čerstvého dřeva a laku. Pak otevřel dvířka a nesměle se usadil uvnitř, kde se závan pižma mísil s pachem mědi a nové pryže. Předstíral, že je to Beatrice. Představoval si, jak se boří do jejích měkkých polštářů, jak Beatrice pod jeho vahou mírně podklesává. Jenže tahle Beatrice, Beatrice II, měla sedadla s pevnou výplní, do nichž se nezabořil.

„Však to půjde,“ řekl Franz ovládacímu panelu. „Nějak to zvládneme. Budeš moje Beatrice. Zvykneme si na sebe.“

Anna Goldbergová, sekretářka z tiskárny, se zamilovala do parního stroje. Anna byla nejmladší a nejošklivější dcerou

jisté zámožné hamburské rodiny. Jejím otci patřily jedny z největších tiskařských závodů v zemi. Protože Anna jevila jisté intelektuální nadání, umožnili jí, aby studovala, a později pracovala pro svého otce jako sekretářka. Alespoň si tak vydělala na živobytí. Anna měla ze svého zaměstnání radost, ne však proto, že by milovala tiskařské umění či umění sekretářské. Šlo jí o tiskařské stroje. Zatímco jiné dívky jejího věku snily o chlapcích, ona se vášnivě zamilovala do stroje Koenig Bauer. Začít si s ním něco před otcem by byl nerozum, a tak ze svého výdělku šetřila každý fenik, aby si mohla jednoho dne dopřát naplnění své lásky. Bylo jí osmadvacet a na tu pravou příležitost stále čekala.

Ten okamžik nastal, když jednoho dne na veletrhu v Berlíně spatřila Hercula – polopřenosný parní stroj, jehož klenutý kotel se působivě snoubil s vysokým, rozložitým soustrojím. Vydechovalo z něj těžké aroma rozpáleného železa s ostrým podtónem uhelného dýmu, které Anně způsobilo mravenčení ve stehnech. A byl na prodej. Anna sice chodila na veletrh celý týden den co den, aby ho pořádně poznala, ve skutečnosti ale byla od samého začátku rozhodnutá. Stál tak akorát, aby si ho mohla dovolit. Oznamila rodičům, že má v úmyslu navštívit v Berlíně kamarádku a jejího manžela a možná si najít nápadníka. Rodiče jí v ničem nebránili a Anna jim neřekla, že její berlínský pobyt se protáhne na neurčito. Pronajala si sklad v ulici Stahlwerkstraße a přestěhovala se tam.

Když Anna dorazila i s Herculem do skladu, zjistila, že prostor již obývají poněkud zmateně působící muž a miniaturní vzducholoď. Muž se představil jako doktor Hiller, uhýbal před ní pohledem a předložil jí jakési lejtstro. Ukázalo se, že nájemní smlouvu ke skladu v ulici Stahlwerkstraße mají oba. Anna a Franz navštívili kancelář pronajímatele, kde drobná ženuška trpící lupénkou vyjádřila nad tím zmatkem politování. Situaci však již bohužel nebylo možné napravit, protože všechny ostatní sklady byly obsazené. Byla si nicméně jistá,

že doktor Hiller a Fräulein Goldbergová si společně nějak poradí. Dokud budou pravidelně chodit peníze za nájem, je jí jedno, odkud se berou. Za způsobené obtíže jim dokonce může nabídnout slevu. Pak jim poděkovala za návštěvu a zdvořile, leč nekompromisně je vyprovodila.

„Pro mě je nepřijatelné, aby se ve skladu něco spalovalo,“ prohlásil Franz, když se octli zase na ulici. „Moje vzducholoď je vysoce hořlavá.“

„A k čemu ji doktor Hiller má?“ zajímala se Anna.

„Do toho Fräulein Goldbergové nic není,“ odpověděl Franz. „A co bude Fräulein Goldbergová tím parním strojem pohánět?“

Anna na něj hleděla a od krku se jí po tváři začal pomalu šířit ruměnek. „Jmenuje se Hercules,“ špitla.

Franz se zarazil a zahleděl se na ni. „Ach,“ řekl po chvíli a jeho pohled zjhl. „Omlouvám se. Myslím, že nás pojí podobný osud.“

Když se vrátili do skladu, Franz zavedl Annu do zadní části skladu, kde kotvila vzducholoď. „Tohle je Beatrice,“ řekl a majetnický položil dlaň na Beatricinu gondolu.

Anna pozdravila Beatrici pokynutím hlavy. „Blahopřeji,“ řekla Franzovi. „Je velice krásná.“

Domluvili se, že budou sklad užívat společně a uprostřed si postaví příčku. Anna si přivezla jednoduchý sporák, v němž se topilo dřevem. Poté, co Franze upozornila, že i on si bude potřebovat občas něco uvařit, dovolil jí, aby ho umístila do výklenku v přední části skladu, co nejdál od Beatrice. Z výklenku se tak stala společná kuchyně a obývací pokoj. Dokonce působil docela útulně.

Anna neustále lopatou házela do Herculova otevřeného chřtánu uhlí a do výparníku doplňovala vodu. V noci vstávala co dvě hodiny, aby ho nakrmila. Franz, který každé ráno odcházel na kliniku, tušil, že během dne nejspíš dělá to samé,